

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/175/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201148
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201148.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Mgr. Z. S., bytom G. X, E., zastúpeného Advokátskou kanceláriou Olej Sedlák Dudášová Garančovský, so sídlom Kukučínova 19, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-30/2013 zo dňa 11. apríla 2013, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 158/2013-124 zo dňa 24. marca 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 158/2013-124 zo dňa 24. marca 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 5S 158/2013-124 zo dňa 24. marca 2015 Krajský súd v Bratislave v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-30/2013 zo dňa 11. apríla 2013 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 8 zo dňa 09. januára 2013, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) z dôvodu, že žalobca bol dňa 20. novembra 2012 v čase o 10,52 h. a následne o 11,52 h. podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pracovníkmi Odboru sťažností a kontroly výkonu štátnej služby, sekcie a kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pozitívnym výsledkom.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a postup správneho orgánu predchádzajúci vydaniu

rozhodnutia je zaťažený takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že je potrebné prihliadnúť na námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorú žalobca vzniesol už v podanom rozklade proti personálnemu rozkazu, nakoľko žalovaný sa dostatočne nevysporiadal s námietkou, aká bola správna úvaha a čo viedlo konajúci správny orgán k začatiu personálneho konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. potom ako skôr voči nemu začaté disciplinárne konanie za porušenie nulovej tolerancie alkoholu počas výkonu služby dňa 20. novembra 2012 bolo zastavené. Ďalej uviedol, že žalovaný sa nijako nevysporiadal s námietkou žalobcu ohľadne nerovnakého postupu voči všetkým jedenástim príslušníkom, u ktorých boli vykázané opakované pozitívne výsledky na skúšku alkoholu dňa 20. novembra 2012, keď v prípade štyroch príslušníkov pristúpil k aplikácii § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., avšak v ostatných siedmich prípadoch postačovalo disciplinárne opatrenie. Dodal, že pokiaľ i žalovaný tvrdil, že počas personálneho konania žalobca nekonkretizoval osoby, o ktoré sa jedná a uvedené bolo odstránené až v priebehu súdneho prieskumu, napriek tomu mal za to, že vzhľadom na námietku vznesenú v rozklade, hoci nie celkom konkrétnu, nič nebránilo žalovanému, aby v rámci svojich právomocí si uvedené overil vo vlastných k veci súvisiacich písomných dokumentáciách. Za dôvodnú pokladal aj námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k dôvodom rozkladu nie je dostatočne konkrétne, a tým ani nie súladné s požiadavkami preskúmateľnosti, keď z uvedeného nie je zrejmé, v čom spočívala správna úvaha konajúceho orgánu, prečo správny orgán vo veci pristúpil k personálnemu rozhodnutiu a prepustil žalobcu zo služobného pomeru, pričom skôr začaté disciplinárne konanie neformálne listom zastavil.

Nestotožnil sa však s námietkou žalobcu, že skutkový stav vo veci nebol dostatočne a spoľahlivo zistený a tento ani nebol postačujúci pre vydanie rozhodnutia vo veci. Ďalej uviedol, že z obsahu administratívneho spisu žalovaného nevyplýva ani pravdivosť tvrdenia žalobcu ohľadne správnosti priradenia výstupov z tlačiarne prístroja k jednotlivým skúmaným osobám a časom skúšky, pričom uvedené súd prvého stupňa vyhodnotil ako účelovú obranu žalobcu, nakoľko administratívnym spisom mal za preukázané, že žalobca zásadu nulovej tolerancie alkoholu počas výkonu služby porušil a tým konal v rozpore s § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Doplnil, že za vadu postupu mohol súd prvého stupňa uznať len pochybenie v časovom údaji vo vzťahu k nezrealizovanému prechodu z letného na zimný čas, čo ale vzhľadom na ostatné okolnosti nepovažoval za vadu privedujúcu nezákonnosť rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 OSP tak, že s ohľadom na úspech žalobcu v konaní žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 1.265,75 € k rukám právneho zástupcu žalobcu v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalobca podaným odvolaním napadol výrok o trovách konania. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 158/2013-124 zo dňa 24. marca 2015 zmenil v časti trov konania tak, že žalobcovi prizná náhradu za namietaný ďalší úkon právnej služby, t.j. trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1443,54 €. Alternatívne navrhol rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal žalobcovi priznať náhradu trov odvolacieho konania vo výške 93,97 €. Uviedol, že žalobca v zmysle § 151 ods. 1 OSP zaslal súdu prvého stupňa podanie označené ako „Výčíslenie trov konania“ zo dňa 27. marca 2015, ktorým vyčísлил trov konania, ktoré žalobcovi v konaní vznikli, a ktorých náhradu si uplatnil. Ďalej uviedol, že tieto pozostávali z trov právneho zastúpenia, ktoré žalobca podrobne popísal na sumu 1443,54 € vrátane DPH. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávnosť jeho postupu, keď napadnutým rozsudkom žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia len vo výške 1265,75 € vrátane DPH, pričom podľa žalobcu z rozhodnutia nie je zrejmé, z akého titulu došlo ku kráteniu trov konania. Pochybenie súdu prvého stupňa videl v tom, že v odôvodnení rozhodnutia je uvedený len výpočet trov právneho zastúpenia bez bližšej špecifikácie. Mal za to, že súd prvého stupňa žalobcovi nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon „ďalšia porada s klientom dňa 19. marca 2015“ vo výške 139,83 € spolu s paušálnou náhradou a daňou z pridanej hodnoty pri danom úkone. Namietal, že sa súd prvého stupňa v odôvodnení uvedeným nijako nezaoberal

a nevedol, z akého titulu rozhodol tak, že nepriznal žalobcovi za uvedený úkon trovy právneho zastúpenia. Preto pokladal napadnuté rozhodnutie krajského súdu v tejto časti za nepreskúmateľné. Súčasne dal do pozornosti, že zo záznamu (potvrdenie o porade s klientom) je zrejmé, že klientovi boli podané právne rady a poučenia k jeho prípadu, resp. ku konkrétnemu štádiu konania. Doplnil, že podpis klienta na potvrdení o porade s klientom potvrdzuje opodstatnenosť a záujem o daný prípad na jednej strane a poskytnutie právnej pomoci na druhej strane, ako aj samotný fakt, že k tejto porade došlo. Mal za to, že účelnosť porady je odôvodnená aj tým, že v uvedenej veci sa jedná o komplikovaný prípad, ktorý bolo nutné konzultovať s klientom.

Žalovaný podal odvolanie v plnom rozsahu a navrhol, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietne. V podanom odvolaní namietal nesprávnosť záverov súdu prvého stupňa o pochybeniach vyčítaných žalovanému v napadnutom rozsudku. Uvedol, že v danom konaní vždy ide o vyhodnotenie konania, ktorého sa dopustí konkrétny príslušník policajného zboru. K záveru krajského súdu, týkajúceho sa zastavenia disciplinárneho konania, uviedol, že disciplinárne potrestanie žalobcu nemá za následok zánik práva žalovaného prepustiť žalobcu zo služobného pomeru, keďže prepustenie policajta po predchádzajúcom disciplinárnom postihu nemožno hodnotiť ako dvojitý postih za ten istý skutok. Poukázal na rozdielnosť disciplinárneho konania, v rámci ktorého je možné uložiť disciplinárne opatrenie, a personálneho konania, výsledkom ktorého bolo prepustenie žalobcu zo služobného pomeru. Mal za to, že konanie ktorého sa žalobca dopustil, nemožno vyhodnotiť v rámci disciplinárneho konania. Zdôraznil, že vo svojom rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre jeho vydanie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, a ktoré právne predpisy v danom prípade aplikoval.

Ďalej namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uvedol, že v prejednávanej veci sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe č. KM-OPS1-S-339/2013 zo dňa 21. novembra 2013. Dal do pozornosti, že nadriadený žalobcu v konaní zabezpečil odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru č. PPZ-KEU-BA-EXP-2012/17702, ktorý v ňom okrem iného uviedol, že za predpokladu, že sa žalobca nachádzal dňa 20. novembra 2012 o 09.00 h v štádiu eliminácie etanolu, bola spätným prepočtom stanovená koncentrácia etanolu v krvi na hodnotu 0,74 g/kg (promile), ktorá zodpovedá tomuto času. Následne poukázal na stanovisko Slovenskej lekárskej spoločnosti, podľa ktorého elektronické a infrarot merače alkoholu sú na vysokej technickej úrovni a predstavujú neinvazívnu metódu merania alkoholu v krvi pomocou analýzy vydychovaného vzduchu, pričom ich presnosť sa blíži presnosti plynovej chromatografie, hoci nejde o vyšetrenie vzorky krvi, ale analýzy vzorky vydychovaného vzduchu a následný prepočet na krv. Taktiež uviedol, že návrh na prepustenie bol prerokovaný príslušným odborovým orgánom, ktorý návrh na personálne opatrenie zobral na vedomie a po preskúmaní všetkých skutočností odporučil žalobcu riešiť disciplinárnym opatrením v zmysle § 53 zákona č. 73/1998 Z. z.. Dodal, že zastavenie disciplinárneho konania je vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu logické, keďže šetrením nadriadeného bolo zistené, že žalovaný svojím konaním naplnil znaky prepustenia zo služobného pomeru a nie znaky disciplinárneho previnenia.

Zároveň uviedol, že nadriadený žalobcu v súlade so zákonom zadovážil dôkazy, ktoré zhodnotil podľa vlastnej úvahy v zmysle § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. V dôsledku toho dospel k záveru, že žalobca svojím konaním uvedeným v dôvodoch rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, a že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Minister vnútra Slovenskej republiky v medziach zákona, v rámci povolenej správnej úvahy, v ktorej je nezastupiteľný, posúdil komplexne všetky zabezpečené dôkazy, ako aj intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcom a v súlade so zákonom rozhodol o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru.

Zdôraznil, že zodpovednosť príslušníkov Policajného zboru je širšieho rozsahu a posudzuje sa prísnejšie, čo zodpovedá aj ich spoločenskému postaveniu. Je na zhodnotení a následnom rozhodnutí ministra vnútra Slovenskej republiky, ktorý je oprávnený prijať personálne opatrenie v súlade s § 192 ods. 1

písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., či protiprávne konanie ktorého sa policajt dopustí, naplnia všetky znaky zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti s tým, že jeho ďalšie ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V danom prípade minister vnútra Slovenskej republiky protiprávne konanie žalobcu vyhodnotil ako konanie, ktoré naplnia všetky pojmové znaky skutkovej podstaty prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. a rozhodol sa voči nemu prijať personálne opatrenie v súlade s uvedeným ustanovením zákona.

Výslovil názor, že napadnuté rozhodnutie, ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky spĺňajú všetky formálne náležitosti rozhodnutia, ktoré vyžaduje zákon, pričom nevykazujú žiadne vady, ktoré by zakladali ich neplatnosť. Mal za to, že tvrdenia žalobcu v žalobe, ktorými sa snaží spochybníť opodstatnenosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, nie sú na mieste.

V závere odvolania konštatoval, že v prejednávanej veci zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočíva v tom, že žalobca nebol čestným, statočným a disciplinovaným príslušníkom Policajného zboru, keď napriek oboznámeniu sa so sprísnenými opatreniami v súvislosti s požívaním alkoholu bolo dňa 20. novembra 2012 zistené, že vykonával štátnu službu pod vplyvom alkoholických nápojov. Doplnil, že žalobca nedodrжал ani služobnú disciplínu a svojim konaním porušil § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z., čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, b/, g/ a h/ zákona č. 73/1998 Z. z., a to aj napriek tomu, že v zmysle časti I. bod 3 rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 2/2002 v znení rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky č. 63/2003 bol oboznámený s tým, že sa za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom považuje, ak sa u príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky pri nástupe do výkonu služby alebo počas výkonu služby zistí, že je pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok, a tiež aj napriek tomu, že podľa čl. 1 ods. 1 písm. a/ nariadenia ministra vnútra č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka Policajného zboru, bol oboznámený s tým, že policajt okrem iného poruší služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, keď vykonáva štátnu službu pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok. Dodal, že súčasne bola splnená podmienka, že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, ktorými sú zodpovedné dodržiavanie služobnej disciplíny všetkými príslušníkmi Policajného zboru, ich povinnosť byť čestnými, ochraňovať práva občanov a tým upevňovať ich dôveru v Policajný zbor.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako správny potvrdil a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného o nesprávnosti záveru súdu prvého stupňa, že tento mohol uznať pri vykonaní kontroly v postupe žalovaného námietku len čo do pochybenia v časovom údaji ohľadom nezrealizovaného prechodu z letného na zimný čas, čo podľa iných okolností nemôže podľa názoru žalovaného vyvodit' nezákonnosť rozhodnutia, uviedol, že skutočnosť, že prvostupňový súd vyhodnocoval ustálený skutkový stav tak, že nevidel inú pochybnosť v postupe žalovaného pri vykonaní dychovej skúšky u žalobcu ešte neznamená, že k vážnym pochybeniam v postupe žalovaného nedošlo. Ďalej uviedol, že z dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu je zrejmé pochybenie žalovaného v jeho postupe a to napr. v prípade výstupov z dragera, u ktorých vzniká pochybnosť o tom, kedy a kto ich osvedčil, ako aj skutočnosť, že nie je z úradného záznamu zo dňa 20. novembra 2012 zrejmé, či skutočne došlo k použitiu prístroja, z ktorého sú výstupy.

Následne poukázal na skutočnosť, že žalobca nemá vedomosť, čo presne je obsahom v poradí ďalšieho záznamu č. SKIS-KO-SKVSS-K-272-30/2012 zo dňa 17. decembra 2012, ktorý bol podľa tvrdenia žalovaného vypracovaný za účelom presného zistenia a objasnenia skutočného stavu, hoci žalobcovi nie je zrejmé, z akého dôvodu skutkový stav nebol ustálený na prvýkrát, pričom práve uvedený postup v ňom vyvoláva pochybnosti. Vyjadril sa, že práve nedôsledným postupom žalovaného nebolo ním jednoznačne preukázané ani to, že došlo k skutočnosti, pre ktorú bol so žalobcom skončený služobný pomer a ani priznanie žalobcu o požití alkoholu v skorší deň, ani podrobné dodatočné popísanie niektorých skutočností o priebehu kontroly žalovaným preto podľa žalobcu nemôžu nijakým spôsobom potvrdiť správnosť postupov žalovaného aj len čo do ustálenia skutkového stavu.

Ohľadom záveru krajského súdu, ktorý vyslovil, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, či nedostatok dôvodov uviedol, že žalovaný v podanom odvolaní nijak bližšie nekonkretizoval dôvody, ktoré by mali svedčiť v jeho prospech, keď nijako nezdôvodnil, prečo, či podľa čoho vlastne postupoval u niektorých dotknutých príslušníkov, u ktorých boli namerané pozitívne výsledky alkoholtestu tak, že prepustení neboli a u iných inak.

Napokon ku odvolacej námietke žalovaného, že bolo logickým postupom začať konanie o prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, hoci disciplinárne konanie bolo ukončené ako nedôvodné, odkázal na svoje skoršie vyjadrenia. Zároveň opätovne zdôraznil, že ak žalovaný tvrdí, že dôvod na disciplinárny postih odpadol, tak ten istý skutok potom nemohol byť dôvodom na začatie konania o prepustení zo služobného pomeru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 v spojení s § 250ja OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250ja OSP) preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou súdu v správnom súdnictve je preskúmať zákonnosť postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (t.j. v medziach žaloby). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Žalobca žiadal preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-30/2013 zo dňa 11. apríla 2013, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 8 zo dňa 09. januára 2013, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu, že žalobca bol dňa 20. novembra 2012 v čase o 10,52 h. a následne o 11,52 h. podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholických nápojov pracovníkmi Odboru sťažností a kontroly výkonu štátnej služby, sekcie a kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky s pozitívnym výsledkom.

Úlohou súdu v predmetnej veci, vzhľadom na obsah žaloby, bolo vyriešenie právnej otázky, či boli v danej veci splnené zákonné podmienky zo strany správnych orgánov na postup a rozhodnutie v zmysle citovaného zákonného ustanovenia.

Súd prvého stupňa sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia obmedzil na konštatovanie, že je potrebné prihliadnuť na námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorú žalobca vzniesol už v

podanom rozklade proti personálnemu rozkazu, nakoľko žalovaný sa dostatočne nevysporiadal s námietkou, aká bola správna úvaha a čo viedlo konajúci správny orgán k začatiu personálneho konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. potom ako skôr voči nemu začaté disciplinárne konanie za porušenie nulovej tolerancie alkoholu počas výkonu služby dňa 20. novembra 2012 bolo zastavené. Ďalej uviedol, že žalovaný sa nijako nevysporiadal s námietkou žalobcu ohľadne nerovnakého postupu voči všetkým jedenástim príslušníkom, u ktorých boli vykázané opakované pozitívne výsledky na skúšku alkoholu dňa 20. novembra 2012, keď v prípade štyroch príslušníkov pristúpil k aplikácii § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., avšak v ostatných siedmych prípadoch postačovalo disciplinárne opatrenie. Taktiež uviedol, že pokiaľ i žalovaný tvrdil, že počas personálneho konania žalobca nekonkretizoval osoby, o ktoré sa jedná a uvedené bolo odstránené až v priebehu súdneho prieskumu, napriek tomu mal za to, že vzhľadom na námietku vznesenú v rozklade, hoci nie celkom konkrétnu, nič nebránilo žalovanému, aby v rámci svojich právomocí si uvedené overil vo vlastných k veci súvisiacich písomných dokumentáciách. Napokon za dôvodnú pokladal aj námietku žalobcu, že rozhodnutie žalovaného vo vzťahu k dôvodom rozkladu nie je dostatočne konkrétne, a tým ani nie súladné s požiadavkami preskúmateľnosti, keď z uvedeného nie je zrejmé, v čom spočívala správna úvaha konajúceho orgánu, prečo správny orgán vo veci pristúpil k personálnemu rozhodnutiu a prepustil žalobcu zo služobného pomeru, pričom skôr začaté disciplinárne konanie neformálne listom zastavil.

Vôbec však nedal odpoveď na otázku, prečo považoval za neodôvodnený záver žalovaného o tom, že konanie žalobcu naplnilo zákonné predpoklady prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo v odôvodnení napadnutého rozsudku potrebné uviesť, v čom videl krajský súd podklad pre zrušenie napadnutého rozhodnutia ako nepreskúmateľného pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov. V zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ OSP bol povinný v prípade zrušenia administratívneho rozhodnutia z uvedeného dôvodu zaoberať sa tým, či je preskúmané rozhodnutie nezrozumiteľné z hľadiska jazykového alebo logického, teda či je z neho zrejmé, či a aké dôkazy správny orgán vykonal. S uvedeným súvisí aj potreba vysporiadať sa s otázkou, či ide o absolútny nedostatok odôvodnenia, alebo či rozhodnutie neobsahuje skutočnosti, ktoré viedli správny orgán k rozhodnutiu.

Významné pochybenie súdu prvého stupňa spočíva aj v tom, že hoci vo výroku napadnutého rozsudku vyslovil, že preskúmané rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť v zmysle § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, teda aj z dôvodu, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, v jeho odôvodnení však v plnej miere absentuje uvedenie dôvodov, pre ktoré dospel k záveru, že v konaní došlo k porušeniu práv žalobcu ako účastníka konania.

Súd je garantom dodržiavania zákonnosti správnym orgánom. Rešpektovanie princípov zákonnosti musí vyjadriť v rozhodnutí, ktoré je výsledkom preskúmania rozhodnutia správneho orgánu tak, aby jeho rozhodnutie bolo preskúmateľné v konaní pred odvolacím súdom. Základným predpokladom takejto preskúmateľnosti je dostatok dôvodov, ich jasná formulácia a priradenie týchto dôvodov ku konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci.

V konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa súd riadi dispozičnou zásadou, ktorej vykonaním je ustanovenie § 249 ods. 2 OSP ukladajúce žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí, a správny súd je potom viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe. Činnosť správneho súdu je ohraničená takto vymedzeným rámcom a súd sa musí obmedziť na skúmanie napadnutého rozhodnutia len v tomto smere, ak však nejde o vadu, na ktorú musí prihliadnuť z úradnej povinnosti (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nezávislosť rozhodovania súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto

princípov, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je aj povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť (§ 157 ods. 1 OSP), spôsobom zakotveným v § 157 ods. 2 OSP.

Procesným právom účastníka je právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania (pozri Van Hurk v. Holandsko, 1994), súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 09.12.1994).

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd z uvedených zásad súdneho prieskumu dôsledne nevychádzal, čím sa stalo jeho rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Vôbec sa totiž nevysporiadal s otázkou v čom videl podklad pre zrušenie napadnutého rozhodnutia ako nepreskúmateľného pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ OSP. Zároveň v rozsudku opomenul odôvodniť postup podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP, teda v čom spočívala vada konania, ktorá mala podľa súdu prvého stupňa nastať v správnom konaní a mala za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Nakoľko v prejednávanej veci nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa zrejmé, akými úvahami sa súd riadil pri utváraní záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval za potrebné vysporiadať sa s aplikáciou ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ a e/ OSP v prejednávanej veci, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, nedávajúci dostatočné záruky pre to, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces. Takéto odôvodnenie rozhodnutia nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho všeobecného súdu, nedáva zrozumiteľným spôsobom odpoveď na námietky žalovaného uvedené v jeho vyjadrení.

Vychádzajúc z vyššie citovaných zákonných ustanovení a zásad, súd v správnom súdnictve je oprávnený a povinný vysporiadať sa nielen s námietkami žalobcu uvedenými v žalobe, ale aj námietkami žalovaného uvedenými v jeho vyjadrení.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP v spojení s § 250ja ods. 3 vetou druhou OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 OSP).

V ďalšom konaní krajský súd prejedná vec znova v medziach podanej žaloby s prihliadnutím aj na dôvody odvolania, dôsledne sa vysporiada so všetkými námietkami žalobcu i žalovaného, znova o nej rozhodne a svoje rozhodnutie riadne odôvodní tak, aby ústavnému právu na spravodlivé súdne konania

bolo urobené zadosť.

V kontexte uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/87/2015 zo dňa 05. apríla 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S 137/2013-55 zo dňa 03. marca 2015 o zamietnutí žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného o prepustení žalobcu zo služobného pomeru policajta podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z dôvodu, že žalobca sa v deň výkonu služby dňa 20. novembra 2012 dopustil konania odporujúceho ustanoveniu § 136 písm. d/ zákona č. 73/1998 Z. z. tým, že do výkonu služby nastúpil pod vplyvom alkoholu, čo bolo preukázané vykonaním dychovej skúšky. Týmto rozhodnutím Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň vyslovil, že pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný iným spôsobom pristupoval k potrestaniu žalobcu oproti ďalším príslušníkom Policajného zboru, ktorí sa mali v uvedený deň dopustiť podobného protiprávneho konania, resp. pochybenia, ktorých však žalobca v žalobe nijako nekonkretizoval, i v súvislosti s touto námietkou súhlasil s argumentáciou žalovaného, že ďalšie zotrvanie žalobcu ako príslušníka Policajného zboru v polícii, nie je v záujme štátnej služby. Každý prípad je povinný správny orgán posudzovať individuálne a hodnotiť podľa všetkých jednotlivých skutkových okolností.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP).

Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť 01. júla 2016.

Dňom 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.